

твена за сълзи, а въ това време Живко, седналъ, все тъй облѣченъ въ дългото си палто, усмихнатъ, играеше съ децата. Едното, най-малкото, стоеше между колѣнетъ му, другото — право отстрана, а третото бѣше се {покачило отзадъ на гърба му и го пригръщаше около врата съ дветъ си ръце. Децата се смѣха. И струваше ми се, че тѣ го заобикалятъ съ сжщата привързаностъ и съ сжщата довърчивостъ, съ каквато дохождаха при него и чернитъ скворци.

Но още на другия день Живко се измѣняше и сякашъ отново се побъркваше. Той забравяше за срещата съ жена си, току се примѣкваше при мене и ми казваше:

— Господинъ капетанъ... Ке те моламъ да ме пущишъ до кжщи. Сакамъ да видимъ децата... Я па ке си додамъ...

— Че нали вчера жена ти бѣше тука?

Той ме гледа, усмихва се, и азъ мисля, че сме се разбрали. Но ето той отново, съ сжщия тонъ и съ сжщото изражение на лицето си, както преди, повтаря молбата си.

„Я па ке си додамъ! — увѣрява ме той. Па ке си додамъ!“

Обещавамъ му и той си отива доволенъ.

Настъпиха най-горещитъ дни на лѣтото, тръстиката пожелтѣ, водата на блатата стана тъмно-синя, по-синя и отъ небето. Места на-